

El calçot

written by Ferran Planell | 7 de febrer de 2022

El març de l'any menys u de l'era prepanidèmic (el 2019 per si a algú li costa), tenia com a objectiu escriure sobre el calçot. Finalment, no va poder ser, perquè els senyors de Ciutadans en van fer una de les seves anant a provocar la bona gent d'Amer i no me'n vaig poder estar de parlar-ne. Ara, vist des de la distància, crec que vaig fer bé. Gairebé extingits, els de Ciutadans avui ja no són notícia, mentre que el calçot continua sent un dels símbols identitaris per excel·lència del nostre poble.

Potser més d'un m'arrufarà el nas, no pas per la flaire característica d'aquest vegetal en qüestió, sinó pel fet d'haver-me atrevit a elevar a la categoria de símbol nacional una varietat de ceba tendra. Però, què voleu que us digui, les coses són com són i si l'escut de la ciutat de Sabadell el presideix una ceba, no veig perquè no podríem arribar a plantar un calçot al bell mig de la quadribarrada.

O és que em negareu que l'orgull de ser català no implica compartir aquelles, ara tan enyorades, llargues taules plenes de teules a vessar de calçots a punt de ser alçats per ser engolits? Que no és bonic veure aquella gentada, tots amb la boca oberta i el cap ben amunt mirant el cel? I és que els catalans, això ho tenim, amb pitet o sense, ens passem mitja vida amb el cap alçat i la boca oberta. Ja sigui pels calçots, per beure a galet d'aquell porró també tan nostrat o per guaitar l'enxaneta coronant el castell. L'altra mitja que no estem amb el cap alçat, restem, però, amb la boca oberta, bocabadats guaitant com ens l'acaben fotent a tort i a dret.

A casa acostumem a fer una calçotada el mes de novembre, per allò d'inaugurar la temporada, i un parell més cap al mes de febrer per tancar-la. Això no obstant, des que ens envolta aquest virus empipador, n'hem hagut d'anul·lar unes quantes.

Tanmateix, els catalans resistim –això també ho tenim– i a les acaballes d'aquest any passat n'hem acabat fent tres per tal d'acatar els protocols covid. Que carai, no hi volíem pas renunciar. Una el novembre i dues el desembre, que gairebé ja se'ns ajunten amb Nadal i acabem menjant torrons de postres.

He de concloure, doncs, que no és pas el Suprem o el govern d'Espanya, ni fins i tot el Constitucional qui més mal fa a la causa catalana, sinó la pandèmia, impedint-nos fer les calçotades com i quan cal.